

VALENTIN KRASNOGOROV

DRUM CU SENS UNIC

Traducere Elvira Rîmbu

PERSONAJELE:

(Distribuirea personajelor rămâne la latitudinea regizorului)

CONDUCTORUL

COPILUL

BĂTRÂNUL

EL

EA (în ordinea aparițiilor):

MAMA

COLEGA DE ȘCOALĂ

STUDENTA

MIREASA

SOȚIA TÂNĂRĂ

VÂNZĂTOAREA

ȘEFA

SOȚIA (VÂRSTĂ MIJLOCIE)

FIICA (12 ANI)

AMANTA

FIICA (19 ANI)

SOȚIA (BĂTRÂNĂ)

INFIRMIERA

Decorul reprezintă interiorul unui autobuz. Pe unul din scaune stă Bătrânul. Conducătorul (o femeie) anunță stațiile.

CONDUCTORUL. «Grădinița»! Următoarea stație «Școala»!

Intră EA cu un copil de mână. Femeia se așează, ia copilul pe genunchi, îl îmbrățișează tandru. Copilul privește cu interes pe geam.

COPILUL. Mamă, mamă, privește ce pasăre!

EA. E o rândunică.

COPILUL. Ce rapid zboară!

EA. Toate păsările zboară repede.

COPILUL. Și eu vreau așa rapid.

EA. Dar tu unde te grăbești?

COPILUL. Rapid e așa de bine...

EA. Când o să fii mare o să fii și tu rapid ca păsările.

COPILUL. Eu o să fiu mare în curând?

EA. În curând.

COPILUL. Eu vreau cât mai repede să devin mare.

EA. Ești deja mare.

Bătrânul urmărește scena zâmbind.

COPILUL. *(Privind în continuare pe geam)* Dar iepurași o să văd?

EA. În oraș nu sunt iepurași.

COPILUL. Deloc- deloc?

EA. Este un singur iepuraș foarte isteț. *(Îl sărută).*

COPILUL. *(Zâmbind)* Eu sunt ăla?

EA. Bineînțeles.

COPILUL. *(îmbrățișându-și mama)* Mamă, te iubesc atât de mult.

EA. Și eu te iubesc foarte mult..

COPILUL. Când vei fi bătrână eu te voi îngriji.

EA. Mulțumesc scumpule.

Bătrânul dă din cap cu tristețe.

CONDUCTORUL. «Școala»! Următoarea stație – «Universitatea»!

EA și COPILUL ies. Intră EL și EA. Rămân în picioare, ținându-se unul de celălalt îmbrățișați.

EL. N-ai obosit?

EA. Deloc.

EL. Dar ne-am plimbat toată noaptea...

EA. Și toată seara am dansat la bal.

EL. Cât de mult s-a emoționat diriginta când i-am dat florile. Aproape că a podidit-o plânsul.

EA. Și eu cu greu mi-am ținut lacrimile. Tot timpul ne-am dorit să terminăm școala cât mai

repede, dar acum parcă îmi pare rău să ne despărțim. Au fost atâtea lucruri bune, nu-i așa?

EL. Așa e. E trist e că n-or să se mai repete niciodată.

EA. Da... Din păcate... De prin clasa a opta îi tot reproșam mamei că sunt matură și doar acum am înțeles că de fapt azi ni s-a terminat copilăria.

EL. Și nu te bucuri?

EA. Nu știu... De ce e rău să fii copil? Ne-am grăbit așa de tare să devenim adulți, dar acum mi se face un pic frică.

EL. Mie nu mi-e frică deloc. Eu mă bucur că am devenit liber. Erau atâția care ne dirijau: părinții, profesorii... Orice adult îți dădea lecții... Acum am devenit și eu adult.

EA.(*Zâmbind*) Acum o să dai tu lecții și o să-i dirijezi pe alții?

EL. Eu? Niciodată!

EA. Și totuși, îmi pare rău că ni s-a terminat copilăria.

EL. Încetează! De ce să-ți pară rău?

EA. Zece ani am fost în aceeași clasă... Zece ani împreună... Și asta pentru că eram copii. Pe când adulții ... Adulții se despart.

EL. De ce crezi așa?

EA. Fiecare merge pe drumul său. Și noi vom face la fel... Eu voi învăța să fiu asistentă medicală, tu vei merge la universitate ...

EL. Și ce-i cu asta? Cine ne poate împiedica să ne întâlnim?

EA. Nu știu. Viața.

EL. Nu sunt de acord. (*după o pauză*) Știi ceva? Hai să ne jurăm unul altuia să nu ne despărțim niciodată.

EA. Toți zic așa când termină școala: să nu ne despărțim, să ne întâlnim cât mai des... Trece un an, doi și devin străini.

EL. Asta nu se va întâmpla și cu noi.

EA. Tu într-adevăr crezi așa?

EL. Bineînțeles. Suntem adulți acum. Suntem capabili să luăm singuri decizii.

EA. Bine... Doar că, aș vrea fără jurăminte. Pur și simplu- să nu ne despărțim și gata.

EL. Bine.

EA. Niciodată! De acord?

EL. De acord.

EA. Trebuie să ies. N-am nici un chef.

Tinerii se sărută.

EL. Pe mâine?

EA. Pe mâine. Mai bine zis, pe azi. E deja dimineață. Dormim un pic și ne vedem iar.

EL. Demult voiam să-ți spun... Când mă trezesc dimineața știi care e primul gând al meu?

«Azi iar o voi întâlni pe ea». Și asta mă face fericit.

EA. Care «Ea»? ?

EL. *(Râzând)* Ce-ți place să cochetezi!

EA. *(râde și ea)* E o noutate pentru tine? *(Îl sărută)*

CONDUCTORUL. «Universitatea»! Următoarea stație - «Piața Catedralei»!

EA iese repede din autobuz. Bătrânul o conduce cu o privire tristă, făcând chiar un gest de parcă ar vrea s-o rețină. EA intră , dar arată altfel.

EL. În sfârșit! Îmi făceam griji. Ei, cum a fost?

EA. *(Obosită, dar victorioasă)* Zece! Am tras biletul fericit.

EL. Fleacuri. Toate biletele tale sunt fericite.

EA. Pentru că eu sunt cea mai fericită din lume.

EL. *(Bucuros)* În sfârșit s-a terminat și sesiunea! Putem da foc la toate conspectele. Păcat că nu e ultima sesiune. Așa m-am săturat de tocit...

EA. A mai rămas doar un an.

EL. Nu «doar un an», ci încă un an întreg.

EA. Ce nerăbdător ești.

EL. Așa sunt eu. M-am săturat de învățat, vreau să fac ceva, să muncesc, să câștig bani. Am atâtea planuri!

EA. Grandioase, nu?

EL. Bineînțeles.

EA. Cum ar fi?

EL. Nu știu concret... De un lucru însă sunt sigur: voi realiza foarte multe. Voi inventa ceva, voi face o descoperire...

EA. Economia e o știință veche și plictisitoare. Ce mai poți descoperi acolo?

EL. Tu nu te pricepi la asta. E cea mai interesantă știință. Și cea mai tânără. Nici măcar n-a devenit încă știință, legile ei încă nu sunt descoperite, de aceea în lume domnește haosul.

EA. Nu crezi că exagerezi?

EL. (*Însuflețit*) Gândește-te și tu: criza mondială, prețurile care cresc încontinuu – nu ți se par toate astea o ticăloșie? Acum, când un singur om poate să producă cât produceau o mie de oameni înainte, produsele devin tot mai scumpe. De ce crește șomajul, când pe pământ este atâta treabă? Trebuie făcute drumuri, construite canale, case, trebuie înțelenit și cultivat pustiul- iar oamenii nu au de lucru! Asta pentru că economia nu deține mecanismele necesare, nu are stimulii necesari. Eu le voi inventa.

EA. Și așa vei deveni celebru?

EL. În orice caz, în ceea ce voi face nu voi fi ultimul. Asta știu precis! Cândva voi spune precum Arhimede: «Dați-mi un punct de sprijin și voi răsturna lumea»... Dar tu ai vrea ca eu să devin cândva celebru?

EA. Eu aș vrea să mă îmbrățișezi. Și nu cândva, ci acum.

EL. Te rog să mă ierți, tu ai luat zece la examen și eu nici măcar nu te-am felicitat..

(*O îmbrățișează*)

EA. Aș tot merge așa și aș tot merge... Ce autobuz minunat, nu-i așa?

EL. Minunat! Doar că se târăște, în loc să meargă.

EA. Iar tu ca întotdeauna, te grăbești. De ce? Ți-e rău așa?

EL. Mi-e foarte bine, doar că mie îmi place viteza. Înainte și înainte, cât mai repede!

EA. Apropo, încotro mergem?

EL. Ce importanță are? Spre fericirea noastră!

La radio se aude o muzică incandescentă.

EA. Îmi place muzica.

EL. Hai să dansăm, vrei?

EA. Aici?

EL. De ce nu?

Tinerii dansează vesel, temperamental. Bătrânul, zâmbind, îi urmărește.

EA. Gata, am obosit.

EL. Eu aş mai sări. Am atâta energie, nu ştiu ce să fac cu ea!

EA. Ne e bine împreună, nu-i așa?

EL. Așa e. Și ne va fi și mai bine!

EA. E bine că nu e nimeni în autobuzul ăsta. În afară de bătrânul ăsta antipatic. Am impresia că se uită la noi tot timpul.

EL. Mai dă-l încolo. Uită-te mai bine pe geam –ce oraș frumos avem! Nu-i așa?

EA. Foarte frumos.

EL. Și tu ești frumoasă.

EA. Doar acum ai observat? Alții mi-o spun demult.

EL. (*Încruntat*) Zău? Cine?

EA. Vrei să le știi chiar pe toate?

EL. Vorbesc foarte serios.

EA. Îmi place să te văd gelos. Așa mă vei iubi mai mult.

EL. Și fără asta te iubesc mult.

EA. În sfârșit, mi-ai spus-o.

EL. Ți-am spus asta și înainte.

EA. Trebuie s-o spui așa, ca să te cred.

EL. Acum mă crezi?

EA. Ai mai spus-o multora?

EL. Tu ești prima.

EA. Ce convingător minți. Dar oricum e plăcut.

EL. Jur că ești prima... E adevărat că la școală era o fată... Doamne, oare cum o chema? Am uitat. Atunci credeam că sunt îndrăgostit de ea. Dar îți dai seama că erau prostii copilărești... Acum simt că iubesc cu adevărat.

EA. Dacă e să fiu sinceră, și eu.

EL. (*Tandru*) Soarele meu. (*O îmbrățișează*) Așa o să-ți zic mereu: Soarele meu. Vreau să te strâng tare, tare.

EA. Nu aici.

EL. Atunci unde?

EA. Nu ştiu... (*ca printre altele*) Apropo, la mine acasă nu e nimeni.

EL. Dar unde-s părinții?

EA. Au plecat la vilă.

EL. Minunat! Deși... Dacă e să fiu sincer, m-am cam săturat un pic.

EA. De ce te-ai săturat?

EL. M-am săturat să ne întâlnim așa... doar când sunt plecați părinții...

EA. Ai o variantă mai bună?

EL. Am.

EA. Spune-mi-o și mie.

EL. Hai să ne căsătorim.

EA. Tu vorbești serios?

EL. Cu asemenea lucruri nu se glumește.

EA. Cum? Așa dintr-odată?

EL. Păi nu ziceai tu că eu sunt nerăbdător ?

Bătrânul îi pune o mână pe umăr. El îl privește și-i înlătură mâna....

EA. Te-ai gândit bine?

EL. Ce e de gândit atâta? Ai ceva împotrivă?

EA. Am nevoie de timp să mă gândesc.

EL. Chiar așa? Și când îmi dai răspunsul?

EA. *(zâmbind)* Azi. Doar că într-o atmosferă mai potrivită. Vai, iartă-mă, am uitat că tu te-ai cam săturat și nu vei merge la mine.

EL. Voi merge și încă cum. *(O îmbrățișează)*

EA. Lasă-mă un pic. Mi-e cald.

EL. *(Îi dă drumul)* Scoate-ți haina.

CONDUCTORUL. «Piața Catedralei»! Următoarea stație - «Maternitatea»!

Ea își scoate haina și apare în rochie de mireasă.

EL. Rochia asta îți vine foarte bine. Arăți ca o regină.

EA. A fost frumoasă cununia, nu-i așa?

EL. Da. Eu, ca să fiu sincer, nu sunt așa religios, ca să mă cunun la biserică, dar ce e frumos – e frumos. Nu te pot contrazice.

EA. Mama a insistat atâta... Nici eu nu merg la biserică, dar o asemenea ceremonie e o amintire pentru toată viața.

EL. Care moment ți-a plăcut cel mai mult?

EA. Nu știu... Eram ca într-un vis. De parcă nu eram eu.

EL. Da, e neobișnuit deocamdată. Mi-a zis cineva după : «Vă felicităm pe dumneavoastră și pe soția dumneavoastră». La început n-am realizat că soția ești tu. Și că eu sunt soțul tău. Ce chestie, nu-i așa?

EA. Ești fericit?

EL. Dar tu?

EA. Eu sunt cumva șocată. Totul s-a schimbat într-o clipă. Nici nu-mi pot imagina cum vom trăi noi acuma.

EL. Ca și înainte. Doar că vom dormi împreună.

EA. Vai ce prozaic poți fi. Trebuie să începem să trăim altfel.

EL. Adică cum?

EA. Nu știu, dar altfel. Și nu așa cum fac toți. Ne-ar trebui o rezervă imensă de gingășie. Ca să ne ajungă toată viața.

EL. Asta se subînțelege.

EA. Trebuie să avem grijă unul de celălalt. Apoi vom avea copii. Și ne vom iubi mult cu toții și vom fi foarte uniți. Vai, mi se taie respirația numai când mă gândesc.

EL. Așa o să fie. Iar acum , conform obiceiului, ne așteaptă călătoria de nuntă. Apropo, răsare soarele, ar trebui să ne grăbim să nu întârziem la aeroport.

EA. Așteaptă doar un pic, să-mi iau rămas bun de la mama. *(Iese)*

El o urmărește prin geam și le face cu mâna oaspeților imaginari.

CONDUCTORUL. «Maternitatea»! Următoarea stație - «Intersecția »!

Intră EA, purtând în brațe copilul nou născut.

EA. *(Zâmbind)* Îți place minunea asta?

EL. Doamne, ce micuță e! Chiar că-i o minune!

EA. Atinge-o, să vezi ce piele fină are.

EL. Da... Și ce degețele mici... Nu-mi vine să cred. Dă-mi-o s-o țin și eu un pic.

EA. Ia-o, dar ai grijă.

EL. *(Luând-o în brațe)* Extraordinar!

EA. Ce-i «extraordinar»?

EL. Nu știu cum să-ți explic...

EA. Nu ești dezamăgit? Doar ți-ai dorit un băiat.

EL. Mă bucur și de fetiță. Data viitoare o să fie băiat. Ne-am înțeles?

EA. O să mă străduiesc. Și eu mă bucur că e fetiță. O să am un ajutor și o prietenă.

EL. Dar și eu am nevoie de un ajutor și de un prieten.

EA. Băiatul nu e de ajutor în casă.

EL. Am impresia că seamănă cu mine.

EA. Bineînțeles. Toată-i taică-său.

EL. Sunt curios când va începe să-nțeleagă câte ceva?

EA. Deja înțelege.

EL. Dar n-are nici măcar o săptămână.

EA. Ei și ce? În orice caz, eu o înțeleg foarte bine. Dă-mi-o înapoi.

EL. Mergeți voi acasă, iar eu o să intru pe la magazin.

CONDUCTORUL. «Intersecția!» Următoarea stație «Banca»!

Ea iese și se-ntoarce fără copil.

EL. Bună ziua.

EA. Bună ziua. Cu ce vă pot ajuta?

EL. De curând am cumpărat un apartament și am dori să cumpărăm și mobilă. Preferabil în rate.

EA. Am înțeles. Ce aveți deja?

EL. Aproape nimic. Apartamentul e gol deocamdată.

EA. Imediat o să alegem tot de ce aveți nevoie. Aveți familie mare?

EL. Eu, soția și o fetiță de trei ani.

EA. Minunată vârstă. Numai bună de drăgălit.

EL. Vă referiți la soție sau la fiică?

EA. Dumneavoastră pe cine ați vrea?

EL. Pe dumneavoastră.

EA. Ia te uită! Asta nu se poate.

EL. De ce nu?

EA. Eu am un soț.

EL. Și eu am o soție.

EA. Drăgăliți-o pe ea.

EL. Mai bine pe fiică-mea. Ea e o adevărată minunăție. Are niște mânuțe gingașe, gingașe și un râs ca de clopoțel... Lumina ochilor mei. Nu știu dacă mă credeți, dar eu pentru ea trăiesc...

EA.Vă cred. Le puteți drăgăli pe amândouă.

EL.Adică pe fiică-mea și pe dumneavoastră.

EA.Cred că nu aveți auzul bun!

EL. Foarte bun.

EA.V-am spus că sunt măritată.

EL.Am auzit asta. Foarte ?

EA. Ce foarte?

EL.Sunteți foarte măritată?

EA. Când cum...

EL. Atunci ne vom înțelege.

EA.Mai întâi să ne înțelegem în privința mobilei. Ce preferați? Pat sau canapea?

EL.Dar dumneavoastră?

EA.V-am întrebat la modul cel mai serios.

EL.Și eu v-am răspuns la fel de serios.V-aș prefera pe dumneavoastră. Locul desfășurării nu e atât de important.

EA.Văd că sunteți foarte rapid.

EL. Preferați bărbații mai lenți?

EA.Îmi iubesc soțul.

EL. Dar oare aveți soț?

EA. Cred că ați venit aici ca să alegeți mobila!

EL.Corect. Ne-am oprit la alegerea patului.

EA.Deci: pat sau canapea?

EL. Asta e așa de important pentru dumneavoastră?

EA. Mă faceți să roșesc.

EL. Reiese, că îmi ating țelul.

EA.Încetați să mai glumiți așa și să ne întoarcem la lucrurile serioase. La urma urmelor, eu sunt la serviciu.

EL. Sarcina dumneavoastră de serviciu este să deserviți clienții.

EA.Sarcina mea este să vând mobilă. Și sunt ocupată acum.

EL. Dați-mi numărul de telefon și am să vă sun când vă eliberați.

EA.Ce nerăbdător sunteți! Vă grăbiți să trăiți.

EL. Ca să realizez cât mai multe. Deci, care-i telefonul dumneavoastră?

EA.Vă rog să încetați cu aceste discuții. Nu sunt adepta legăturilor pasagere.

EL. De ce? Din moment ce sunt legături pasagere...

EA. Se leagă repede, dar se dezleagă greu.

EL.Cum să le dezlege, își bat capul mai mult bărbații.

EA.Dar toată durerea le revine femeilor.

EL.Dacă sunteți ocupată acum, haideți să ne vedem când terminați serviciul.

EA. Nu-mi place deloc insistența dumneavoastră.

EL.Nu vă supărați pe mine. Sunt vinovat doar de faptul că mi-ați plăcut foarte mult.

EA.După asemenea cuvinte, o femeie nu poate rămâne supărată. Iar acum vă rog să mă scuzați, dar mă așteaptă alți clienți.

EL. Bine. Plec acum, ca să nu vă încurc. Dar voi reveni. O să mă așteptați?

EA. Nu știu.

CONDUCTORUL.«Banca»! Următoarea stație – «Centru»!

EL iese. EA își scoate vesta. Intră EL, încercând să fie nevăzut, se așează pe unul din scaune.

EA.Vă rog să vă apropiați.

EL.(*se apropie,apoi foarte amabil*) Bună dimineața.

EA. Iar ați întârziat azi la serviciu.

EL. De ce «iar»? N-am mai întârziat până acum.

EA. Ați întârziat acum patru luni. Și tot cu șase minute. Aici ținem o evidență strictă.

EL.Voi lucra cele șase minute la sfârșitul programului.

EA. Pentru noi aici e foarte importantă respectarea orelor de sevcuiu. În banca noastră lucrează o mie cinci sute de oameni. Cum ar fi dacă fiecare s-ar prezenta la serviciu când dorește?

EL. Promit că n-o să se mai întâmple.

EA. V-aș recomanda cu stăruință să nu se mai întâmple.

- EL. Am întârziat câteva minute pentru prima oară după o perioadă lungă. Dar am rămas de foarte multe ori după program câte o oră și chiar două.
- EA. De unde reiese că nu sunteți în stare să vă achitați de sarcinile de serviciu în timpul prevăzut.
- EL. Mă descurc minunat cu sarcinile de serviciu și le termin la timp. După program mă ocup de metodele prin care putem îmbunătăți serviciile bancare.
- EA. Nimeni nu v-a cerut să faceți așa ceva. De asta se ocupă specialiști din alt sector. Ce se cere de la dumneavoastră este disciplină și acuratețe. Exact ceea ce vă lipsește.
- EL. Nu cred că merit asemenea reproșuri. La cât de mic e salariul meu, nu cred că ar trebui să cereți mai mult de la mine.
- EA. Eu nu cred că noi cerem mai mult decât o muncă amănunțită și corectă. O bancă nu e locul unde să fie admise greșeli.
- EL. Dacă vă referiți la mica greșeală de 0,01, pe care eu...
- EA. *(il întrerupe)* O greșeală mică repetată de milioane de ori duce la pierderi de milioane.
- EL. Dar am corectat-o imediat și n-a adus băncii nicio pierdere. Cu cunoștințele mele, aș putea să aduc băncii mult mai mult folos decât să mă ocup de socoteli de rutină pe care le poate face orice contabil începător.
- EA. Cunoaștem calificarea dumneavoastră.
- EL. Și cu toate astea, de ani buni n-am mai fost avansat.
- EA. Dacă nu sunteți mulțumit cum vă este apreciată aici munca, puteți să vă căutați un alt loc de muncă. Nimeni n-o să vă rețină aici.
- EL. Asta-i tot ce-mi puteți spune după zece ani de muncă în această bancă?
- EA. Mai întâi, v-aș ruga să fiți un pic mai atent cum vorbiți cu superiorii dumneavoastră.
- EL. *(supus)* Mă scuzați, a fost involuntar.
- EA. Apoi, aș vrea să vă amintesc că traversăm vremuri grele. Lumea trece dintr-o criză în alta. Economia lumii e șubredă. Oricât de puternică ar fi banca noastră, ea nu va rezista decât cu eforturi dublate din partea noastră și cu reduceri de personal.
- EL. Asta e o aluzie?
- EA. Se spune că obișnuți să beți...
- EL. Cine spune?
- EA. Obișnuți să beți ?

EL. Și dacă beau, n-o fac la serviciu.

EA. Bineînțeles. Aici nu veți bea niciodată. O singură dată dacă s-ar întâmpla, n-ar mai exista a doua oară.

EL. Doriți să mă concediați?

EA. *(După o pauză)* Deocamdată nu. Considerați că am avut o discuție profesională. Trebuia să vă atenționez asupra greșelilor dumneavoastră.

EL. Mulțumesc. Observațiile dumneavoastră îmi vor fi de un real folos.

EA. Am hotărât să vă mai dăm o șansă.

EL. Mulțumesc.

EA. Mai departe, depinde doar de dumneavoastră.

EL. Mulțumesc.

EA iese. EL scoate o sticlă și lacom bea câteva înghițituri.

CONDUCTORUL. «Centru»! Următoarea stație – «Sala sportului»!

Intră EA.

EL. Ca să vezi, ce coincidență să ne întâlnim în autobuz... Acasă nu prea ne vedem, iar aici ne-am întâlnit. Sunt curios, de unde vii așa târziu?

EA. Iar ai băut?

EL. Am probleme la serviciu.

EA. Un lucru nu înțeleg: ai probleme pentru că bei sau bei pentru că ai probleme?

EL. Ce are a face băutul? De parcă aș umbla beat tot timpul, sau aș face scandal, sau aș sări la bătaie...

EA. Încetează. Ce mai e de data asta? Iar probleme cu șefa?

EL. Și cu ea.

EA. De ce? Mai ai cu cineva?

EL. Da. Cu tine.

EA. Cu mine ce ai?

EL. Eu am probleme serioase, eu am nevoie de susținere, de înțelegere, de căldură, dar tu de fiecare dată mă aștepti cu răceală și reproșuri.

EA. De parcă tu mă aștepti plin de dragoste și tandrețe.

EL. Nu mai vreau să continuăm pe tema asta.

EA.De ce? Din moment ce ai început această discuție, hai s-o ducem până la capăt.

EL.Tu ai început, nu eu.

EA.Și tot eu o voi încheia. Imediat o să ajungem acasă și tu, ca întotdeauna, te vei trânti pe canapea, iar eu voi trece la aragaz. Și tot tu vei fi nemulțumit că eu nu radiez de fericire.

EL. Ai chef de o nouă ceartă?

EA. Certurile noastre nu sunt noi, sunt vechi ca lumea. Ele de fapt nu încetează niciodată.

Măcar înainte ne împăcam în dormitor, dar acum...

EL. Ce-i «acum»?

EA. Acum? Acum nu ne mai împăcăm demult în pat.

EL.Pentru că acum nu ne mai împăcăm.

EA. Poate de aceea nu ne împăcăm.

EL.Dacă vrei să faci tot felul de aluzii, ar trebui să știi cât mă stoarce serviciul ăsta. Ajung acasă sleit de puteri.

EA. Și cu ce mă ajută asta pe mine?

EL.Tu nu vrei nicidecum să înțelegi că eu m-am săturat să trag ca un catâr pentru o bucată de pâine, m-am săturat să văd zilnic la serviciu mutrele lor antipatice și să mă umilesc în fața lor.

EA.La serviciu nu ești la sanatoriu. Demult trebuia să-nțelegi asta.

EL.Lucrez la banca asta de 15 ani și mi se aruncă doar firimituri, iar posturile bune sunt obținute de tot felul de nepoți și lingușitori.

EA.Așa e peste tot. Așa a fost, așa este și așa va fi. N-ai știut asta?

EL. Blestemată instituție. O mașinărie imensă, care strivește oamenii. O urăsc.

EA.Peste tot e la fel.

EL.De-aș ieși mai repede la pensie.

EA.Până la pensie mai ai încă mult.

EL.Da, din păcate.

EA.Așa că deocamdată trage cât poți și rabdă. Și încetează să te mai smiorcăi. La urma urmei, nu o duci chiar așa de rău. Alții sunt în situații mult mai grele.

EL.Dar asta nu e ceea ce am sperat eu.

EA.De ce ți-ai creat speranțe false?

Autobuzul îi hurducă rău..

EL.Ce autobuz infect. Îți scoate și sufletul din tine.

EA.Autobuzul n-are nicio vină. Sunt prea multe gropi pe traseul nostru, asta-i tot.

EL.În ce oraș mai trăim și noi? Astea-s drumuri? Astea-s legi? Și primarul unde se uită?

EA.Primarul nu se uită nicăieri.

EL.Tu crezi că depresia mea e doar din cauza șefei mele? Nu! Mi-e scârbă de tot și de toate.

Politicienii mint, afaceriștii mituiesc în stânga și-n dreapta, funcționarii iau mită și toți fură în neștire. Iar noi suferim.

EA.Îți place să tot repeți că tu n-ai noroc și că ești nefericit. Și știi cine sunt de vină pentru asta: șefii, colegii, vecinii, dușmanii, guvernul, sisitemul, soacra și mai ales, soția. Dar tu nu-ți pui problema să te adaugi și pe tine în lista asta?

EL. Nu-ți înțeleg răutatea. Da, poate că viața mea nu curge așa cum aș fi vrut. Poate că eu sunt un ghinionist. Crezi că e ușor să te împaci cu asta?

EA. E și mai greu să te împaci cu gândul că ești soția unu ghinionist.

EL. În fiecare zi, aceleași reproșuri. Nu crezi că ajunge?

EA. Nu eu am început această discuție.

EL.Tu nu încetezi niciodată.

EA.Știi ce-ți voi spune? Căsnicia este exact ca și o haină. La început e nouă, arată bine , te simți bine în ea, apoi începe să se uzeze, se rupe, se decolorează, până ajungi să te sature de ea.

EL.Noii suntem încă relativ tineri.

EA.Da, noi suntem relativ tineri, dar căsnicia noastră a îmbătrânit, s-a învechit, a devenit fără vlagă și plictisitoare. Și n-o mai poți resuscita. Noi nu mai prezentăm niciun interes unul pentreu celălalt. Ne-am spus totul... Și n-are niciun rost să mai clarificăm cine are și cine n-are dreptate... M-am săturat...

EL.Și ce crezi tu că e de făcut?

EA. Nu știu. Ce fac oamenii cu hainele vechi? Unii la cârpesc, unii le aruncă , iar alții le păstrează ca amintire...

EL.Și tu ce vrei?

EA.Nu știu. Depinde ce fel de haine sunt. Sunt haine care ți-au devenit dragi, de care e greu să te desparți... Dar sunt unele pe care ai vrea să le arunci, chiar de când sunt noi.

EL.Eu te întreb de noi, nu de haine.

EA.Despre noi și vorbesc. Dar tu ce crezi?

EL.Nici eu nu știu. Dacă n-ar fi fata noastră, eu probabil...

EA.Ce-ai face?

EL.Nimic.

EA.Hai, termină ce ai început să spui.

Pauză.

EL.Nu acum.Trebuie să plec.

EA.Unde te duci iar?

EL.Trebuie să-ți dau raportul?

EA.În ultimul timp dispari nu se știe unde.

EL.Asta te îngrijorează?

EA.Nu prea.

EL.Atunci, nu mă mai interoga.

EA.Și totuși unde te duci?

EL.Liniștește-te. Doar să-mi aștept fiica de la antrenament.

EA. Nu știe drumul și singură?

EL.I-am promis.

EA.Nu e mică, așa că se va descurca.

EL.Dar mie-mi face plăcere s-o aștept. Și ei, de asemenea.

EA.Pentru tine nu există decât ea.

EL.Să-ți iubești fiica –și asta-i rău?

EA.Totul trebuie făcut cu măsură.

EL.Ție nici măcar asta nu-ți convine la mine. Ești geloasă pe ea?

EA.Nicidecum.

EL.Mă invidiezi că ea mă iubește mai mult pe mine?

EA.Nu, nicidecum, e un lucru obișnuit: băieții sunt mai atașați de mame, iar fetele de tații lor. Dar asta până la un timp. Când ea se va maturiza, totul va reveni la normal.

EL.Când se va maturiza, mă va iubi și mai mult.

EA.Tu mai bine te-ai duce să-ți vezi mama. De câți ani n-ai mai fost pe la ea?

EL.Tu n-ai suportat-o niciodată pe mama, m-ai făcut să mă îndepărtez de ea și acum îmi

reproșezi că nu mă duc s-o văd?

EA.Ești un om matur. La urma urmei, e mama ta, nu a mea. Nu trebuia să-mi ceri permisiunea dacă s-o iubești sau nu.

EL.Iar sfaturi și indicații... Ajunge. Du-te acasă.

EA.Nu vreau acasă.

EL.Atunci du-te unde vrei.

EA se retrage, apoi dispare.

CONDUCTORUL.«Sala Sportului». Următoarea stație – «Intersecția».

EA.*(Intră și se repede la El, îmbrățișându-l)* Salut!

EL.*(O îmbrățișează)* Salut!

EA.Cât mă bucur că m-ai întâlnit! Ai luat înghețată?

EL. *(Zâmbind, scoate pachetul)* Ca întotdeauna.

EA.Ce fain!

EL.Tu te bucuri de mine, sau de înghețată?

EA. Bineînțeles că de tine! *(Desface înghețata și începe să mănânce)*

EL. *(O privește cu dragoste)* E bună?

EA. Îhî. Știi că cel mai mult îmi place să mănânc ceva rece după antrenament.

EL.Mămâncă încet să nu răcești.

EA.Mi-e foame.

EL.Uite un sandviș.

EA.Cu șuncă! Preferatele mele!

EL.Știu. Cum a fost la antrenament?

EA. Bine.

EL.Ce-ați făcut azi?

EA.Sărituri.

EL.Salto cu întoarcere?

EA.Aha.

EL.Și cum a fost? Ți-a ieșit?

EA.Aha. Am fost cea mai bună.

EL.Ai grijă să nu-ți rupi gâtul.

EA.Antrenorul mi-a zis că dacă continui așa, la 13-14 ani voi ajunge în echipa națională.

EL.Așa devreme? (*Mândru*) Am știut dintotdeauna că ești foarte capabilă. Și-apoi te antrenezi mult.

EA.Aha. Pentru că-mi place gimnastica. E foarte bine că m-ai dat acolo.

EL.Acum vei mânca și te vei odihni un pic acasă, apoi ai muzica.

EA.Știu. La tine cum a fost ziua?

EL.La serviciu ca întotdeauna.

EA.E totul bine?

EL.Pur și simplu minunat.

EA.Dar spune-mi: când nu mă vezi mult timp, ție ți se face dor de mine?

EL.Bineînțeles că mi-e dor.

EA.Și mie. Prietenele mele mă invidiază că noi doi suntem prieteni așa buni.

EL.Dar ele nu sunt prietene cu tații lor?

EA. E diferit. Unele nu au deloc tată și sunt foarte necăjite din cauza asta. Să nu ai tată! Tu-ți poți imagina cât de rău poate să le fie?

CONDUCTORUL.«Intersecția»! Următoarea stație «Spitalul».

EL.Hai, ieși repede.

EA.Și tu?

EL.Eu merg mai departe. Mai am niște treburi. Ne vedem diseară.

Ea iese și se întoarce foarte repede.

EA.Salut.

EL.Salut.

EA.Nu te bucuri că mă vezi?

EL.De ce? Mă bucur.

EA.Nu s-ar prea spune.

EL.Ba da, pe bune, mă bucur.

EA. Foarte bine. Înseamnă că amândoi ne bucurăm. Ne plimbăm cu autobuzul, ca de obicei?

EL.Ce putem face altceva? Vezi și tu ce vânt și ce ploaie e afară.

EA.Da, afară e foarte neplăcut.

EL. În orașelul ăsta anost și vremea e insupotabilă.

EA.Tu nici data trecută n-ai vrut să te plimbi pe jos, deși vremea era frumoasă.

EL.Ce să fac, dacă la fiecare colț întâlnești câte o mutră cunoscută.

EA.Asta se poate întâmpla și în autobuz.

EL.Adevărat. Apropo, cineva i-a zis soției mele că m-a văzut cu o femeie.

EA.Și tu ce i-ai spus?

EL.Nimic.Că era o cunoștință întâmplătoare.

EA.Păi, ai spus adevărul. Eu asta și sunt: o cunoștință întâmplătoare.

EL.Nu te supăra.

EA.Nu mă supăr.

Pauză.

EL.De ce taci?

EA.Dar tu?

EL.Nu știu.

EA.Dar eu știu. Voi ai să- mi spui că ar trebui să ne despărțim și nu știi cum să-ncepi. Am înțeles asta de cum te-am văzut. Am dreptate ?

EL.*(Rușinat)* S-ar putea.

EA.Uite că te-am scutit de penibilul de a începe...

EL. Mă simt ca și ultimul ticălos.

EA.Nu-ți face griji. Și eu voiam să-ți spun același lucru.

EL.Tu? Ai vrut să-mi spui asta?

EA.Imaginează-ți.

EL.Reiese că amândoi am ajuns la aceeași concluzie.

EA.Doar că din motive diferite. Tu vrei să te desparți de mine pentru că nu mă mai iubești, iar eu –pentru că te iubesc prea mult...

EL.Ăsta poate fi un motiv de despărțire?

EA.Bineînțeles. O relație poate continua la nesfârșit atunci când e de dragul distracției și a sexului. Când iubești cu adevărat, o relație ca a noastră devine insuportabilă. Ori ne mutăm împreună, ori ne despărțim.

EL.Și tu ai ales despărțirea?

EA.Da.

EL.De ce?

EA.Pentru că n-am altă soluție. Eu văd cât te costă pe tine întâlnirile noastre. Frica asta

permanentă că putem fi văzuți, că va afla soția. Tot timpul să te gândești unde să ne întâlnim, cum să-ți faci timp pentru asta și ce minciună să spui apoi acasă. Tot timpul să te simți vinovat față de soția ta, față de fiică, față de mine...Vrei să mă contrazici?

EL.Nu.

EA.Și pentru mine, e insuportabil așa. Eu vreau să te văd bucuros și fericit, nu neliniștit și posac. Nu vreau să ai muștrări de conștiință.Vreau să am grijă de tine, ca să te simți bine, să-ți fie ușor. Și nu pot face nimic din toate astea. Nu ne rămâne decât să ne întâlnim în autobuz și să ne prefacem că nu ne cunoaștem.

EL.Dacă ai ști cât de tare n-aș vrea să mă despart de tine.

EA.Știu. Dar în viață, de foarte multe ori, nu facem ceea ce am dori.

EL.Dacă n-ar fi fiică-mea...

EA.Dar ea are paisprezece ani, nu mai e mică.

EL.Adevărat. Dar eu sunt pentru ea totul, înțelegi? Eu sunt pentru ea –Dumnezeu, autoritatea supremă. Sunt etalonul. Cum s-o părăsesc?

EA.De ce s-o părăsești? Poate sta cu noi sau poate veni în vizită oricând va dori.

EL.Ș-apoi mai e și soția. Mă enervează, n-o iubesc și nici ea nu mă iubește. Dar e soția mea! Înțelegi? Un cuvânt groaznic...E dificil să-ți abandonezi soția. Nici eu nu-mi explic de ce.

EA. Da. Cu amanta e mult mai simplu. Îi spui «la revedere» –și gata. Poți să nici nu-i spui de fapt.

EL.Iartă-mă.

EA.Tu să mă ierți. Mă enervez că nu mă pot abține de la reproșuri. Înainte, întâlnirile noastre ne aduceau bucurie, acum doar clarificăm relații.

EL.Mi-e milă de tine. Dar de mine mi-e și mai milă.Tu vei găsi un om mai bun ca mine și vei fi fericită, dar eu fără tine nu voi fericit niciodată.

EA.Dar în schimb vei fi liniștit.

EL.De ce oare lumea e croită așa? Tu ești minunată, ești frumoasă, mă iubești, mă înțelegi, tu ești singura mea bucurie – și cu toate astea trebuie să ne despărțim. De ce?

EA.Nu lumea e croită așa, ci tu.

EL.Îmi va părea tare rău.

EA.Știu. Dar de asemenea știu că-ți va trece.Timpul le rezolvă pe toate.

EL.Oare chiar nu există nicio soluție?

EA.Am fost condamnați de la bun început. Eu am știut asta. Adio.

EL.Pentru totdeauna?

EA. Pentru totdeauna

EL.Înspăimântător.

CONDUCTORUL.«Spitalul»! Următoarea stație - «Cartierul N 17»!

EA.Fii fericit.

EL.Așteaptă!

Ea se oprește.

N-o putem face așa brusc. Hai să ne mai vedem măcar o dată.

EA.Nu, dragule, așa nu se mai poate. Știi snoava aia cu țiganul care trebuia să-i taie coada câinelui său iubit? Îi era tare milă de câine și în fiecare zi îi tăia câte o mica porțiune.

Nu trebuie să-ți fie milă de mine. Adio. Te iubesc... (*Iese*)

Autobuzul pleacă mai departe. Câteva clipe el rămâne înțepenit, apoi sare brusc și se-ndreaptă spre ieșire.

EL.Deschideți!

CONDUCTORUL.Ce e?

EL.Lăsați-mă să ies!

CONDUCTORUL.De ce?

EL.Trebuia să ies la stația precedentă!

CONDUCTORUL.Acum e deja târziu.Nu mai puteți ieși.

EL.Dar eu vreau înapoi!

CONDUCTORUL.Acest autobuz nu merge înapoi. Doar înainte.

EL continuă să strige și să bată cu pumnii în ușă, brusc încetează, se apucă de inimă și pică jos. După câteva minute se ridică și adunându-și ultimele puteri, clătînându-se, merge spre scaunul său. Conductorul îl acoperă cu o pătură.

Intră EA.

EA.(*Foarte tonică*) Salut.Cum te simți azi?

EL.(*Posac*) La fel.

EA. E adevărat că nu arăți prea bine. Când vei ieși de aici, te trimitem într-o stațiune ca să-ți revii.

EL.Tare mă tem că eu n-am să mai ies de aici. E al doilea infarct...

EA.Te rog, nu fi ipohondru. În ziua de azi infarctul nu mai e o problemă. O să trăiești până la o sută de ani...

EL.Nici în stațiune nu vreau. Vreau acasă.

EA.Și acasă cine să aibă grijă de tine? Eu sunt la serviciu, iar fata e la școală.

EL.Dar după școală ea e acasă.

EA. S-o crezi tu. Acum n-o mai poți aduce acasă nici cu arcanul. Știi și tu asta: ba iese cu prietenele, ba au tot felul de evenimente...

EL.Da,s-a scimbat foarte mult. Din păcate.

EA.Ce vrei? Are 16 ani. Se maturizează.

Pauză. Amândoi tac, neavând ce să-și spună.

EL.Ce mai e nou?

EA.Nimic. Totul e la fel. La tine?

EL. Nimic. Ce poate fi aici nou?

EA.Păi ...Nu știu.

EL.Doctorul nu ți-a zis când mă lasă acasă?

EA.Eu n-am întrebat. Ți-e rău aici?

EL.Mi-e bine.

Pauză.

EA.Păi, eu ar trebui să plec.

EL.Dar abia ai venit.Unde te grăbești?

EA.Tot felul de treburi.

EL.Bine, du-te. Dar fiică-mea de ce nu vine?

EA.Nu știu. Și eu o văd rar.

EL.Mă simt tare singur aici.

Ea tace.

Să-mi aduci ceva de citit.

EA.Ce-ai vrea?

EL.Mi-e totuna.

EA.Bine, o să-ți aleg eu ceva. Ok, pe curând.

EL.Când o să mai vii?

EA.Nu știu. Am mult de lucru acum. *(Se-ndreaptă spre ieșire, apoi se-ntoarce)* Am uitat că
ți-am adus portocale. *(Îi dă pachetul)*

EL.Mulțumesc, soare.

EA. *(Îl privește mirată)* Demult nu mi-ai mai spus așa.

EL. A fost greșeala mea.

EA.*(Zâmbind)* Măine am să-ți aduc iar portocale. Și cărți.

EL.Vezi că și infarctul e bun la ceva.

CONDUCTORUL.«Cartierul N 17!»Următoarea stație – «Centrul medical»!

EA.Pe mâine. Pa. *(Îl sărută rapid și iese.)*

*EL dă pătura la o parte, se ridică, face câțiva pași, se așează, iar se
ridică, se uită la ceas. Intră EA.*

EL.De ce așa de târziu?

EA.De aia. Ești paznicul meu ?

EL.Nu sunt paznic. Doar că îmi fac griji și nu pot să adorm.

EA.Pot să am grijă de mine. Iar tu ai face bine să dormi.

EL.Unde-ai fost?

EA.Nu-mi amintesc.

EL.Răspunde când te întreabă taică-tău. Și spune adevărul.

EA.Unde-am fost, nu mai sunt.

EL.Foarte ingenios.

EA.Nici n-am vrut să par ingenioasă. Tu ai vrut adevărul și eu ți l-am spus.

EL.Miroși a vin.

EA.Tinerii mai beau uneori la chefuri. Nu știai asta?

EL.E respingător.

EA. Dacă nu mă-nșel și ție-ți place să mai dai pe gât câte un păhărel- două...

EL.*(Încercând să se calmeze, schimbă tonul)* Hai să vorbim serios... Tu știi cât de mult te

iubesc eu.

EA.Mai bine mai iubi mai puțin.

EL.*(Încercând să nu-și arate supărarea)* Și cu ce-ți va fi mai bine atunci?

EA.Poate că așa te-ai amesteca mai puțin în viața mea.

EL.Eu nu vreau să mă amestec în viața ta. Doar că ce viață duci tu? Te-ai întrebat asta vreodată?

EA.Ce nu-ți place?

EL.Foarte multe.

EA.De exemplu?

EL.De exemplu, ai abandonat muzica, ai lăsat sportul...

EA.Și ce-i cu asta? N-am reușit să ajung campioană. De ce să mă mai învârt pe acolo?

EL.Tu nu-ți dai seama că ai devenit o superficială? Nu te interesează nimic, nu citești nimic, stai cu orele pe telefonul ăla, vorbești urât cu părinții, disperi nu se știe pe unde, nu mai stai deloc acasă...

EA.Ce-ai vrea să faci acasă? Să ascult veșnicele voastre certuri cu mama?

EL. Deși nu oul o învață pe găină, sunt de acord cu acest reproș al tău. Da, eu și mama ta am avut probleme. Ele există în orice familie. Dar noi ne luptăm cu ele. Acum avem o relație destul de bună și se îmbunătățește pe zi ce trece.

EA.Vă felicit pentru asta. Ok, eu mă duc să mă culc.

EL.Stai, că n-am terminat de discutat.

EA.Ce vrei de la mine?

EL.Să stai și să te gândești un pic. Ai nouăsprezece ani. Ar fi cazul să te maturizezi.

EA.Dar zi- mi: tu îi dai raportul mamei tale despre ce cărți citești și unde umbli serile?

EL.Eu? Nu spune prostii. Eu sunt adult.

EA.Ar trebui să înțelegi și tu odată că și eu sunt adultă. *(Strigă)* Înțelegi? Sunt mare! Adultă! Și mai lasă-mă în pace!

EL.Adulții nu urlă așa că sunt adulți. Pentru că se vede și se știe. Așa urlă doar adolescenții...

EA. Din moment ce nu vrei să mă auzi, sunt nevoită să urlu.

EL.Vreau să-ți explic ceva. Maturitatea nu ține de numărul de ani. Matur ești când nu mai ceri bani de la părinți. Când te întreții singură și când începi tu să ai grijă de părinți.

Când devii responsabilă de faptele tale. Când știi ce vrei să faci cu viața ta și cum să ți-o construiești. Când înțelegi ce vrei și cum să obții ceea ce vrei. Tu, însă, doar pentru discoteca de mâine ai planuri. Eventual și cea de poimâine.

În timp ce EL îi vorbește ei îi sună telefonul. Ea răspunde.

EA. Alo! De ce mă suni? Te-ai tăcănit de tot? E ora trei noaptea. Nu, nu dorm. Aș vrea, dar nu mă lasă..

EL. Închide telefonul!

EA. *(La telefon)* Tocmai asta e, că nu sunt singură. Niște fleacuri, ca de obicei. Discuții despre salvarea sufletului. Mi se explică cum să trăiesc.

EL. Încetează imediat! Imediat!

EA. *(La telefon)* Dar tu ce faci? Adevărat? Și pentru mâine ce-ai hotărât?..

EL îi smulge telefonul din mână și-l trânteste de podea.

EL. Câtă neobrăzare! Taică-tău vorbește cu tine iar tu la ora trei noaptea pălăvrăgești dracu știe cu cine.

EA. Adevărat, e neobrăzare. Doar că e din partea ta, nu a mea.

EL. *(Se sufocă de indignare)* Cum îndrăznești...

EA. Ție cum ți-ar pica dacă în timp ce vorbești la telefon eu ți-aș smulge telefonul din mână și aș da cu el de pământ?

EL. Da încape comparație?.. Nesimțito!

EA. Știi ceva? M-am săturat până peste cap. *(Își adună telefonul)* Mai mult n-o să mă mai vedeți. Poți să te bucuri. *(Se-ndreaptă spre ieșire.)* O să trimit pe cineva după lucrurile mele.

EL. Stai...

EA. Gata, mi-a ajuns!

CONDUCTORUL. «Centrul medical»! Următoarea stație – «Cimitirul!

EA iese. El încearcă s-o oprească, dar ea se trage și dispare.

EL. *(În urma ei)* Așteaptă! Nu face prostii! Stai, îți spun!..

Niciun răspuns. Supărat și pierdut, nu-și găsește locul. Intră EA, cu greu ținându-se pe picioare. EL o susține grijuliu și o așează alături.

EL.Ce mult ai lipsit.

EA.Da,a fost o procedură tare neplăcută.

EL.Ce-a spus doctorul?

EA.Nimic bun.

EL.La vârsta noastră e greu să auzi ceva bun din partea lor.

EA.Adevărat.

EL.Ce ți-a găsit?

EA.Ficatul.

EL.E ceva serios?

EA.Doctorul zice că e ceva firesc pentru vârsta noastră. Mi-a dat un tratament.

EL.Pe mine iar mă chinuie încheieturile. Și pastilele nu mă ajută deloc.

EA.Foaia de varză, se zice că ajută foarte bine.

EL.Povești băbești. La bătrânețe, nimic nu te mai ajută.

EA.Și parcă mai ieri dansam la nunta noastră.

EL.Aș dansa și acum dacă aș putea de șale.

EA.O să-ți fac diseară un masaj.

EL.Mă întreb destul de des: de ce pe an ce trece eu mă mișc, gândesc și fac totul din ce în ce mai lent, iar timpul trece tot mai repede?

EA.Nu te mai gândi la asta.

Pauză.

EL.Ce priveliște sumbră e afară. Totul e gri și foarte neplăcut. Înainte orașul arăta mult mai vesel...

EA.Mai bine te-ai îndepărta de geamul ăla. Ziceau că săptămâna trecută iar au tras într-un autobuz. Au omorât un pasager.

EL. I-au prins?

EA.Cine să-i prindă? N-are cine.

EL.De ce împușcă?

EA.De dragul distracției. Ca să se amuze.

EL.Se împușcă, se luptă, pun bombe... Lumea asta înnebunește...

EA.Iar noi cândva credeam că pe an ce trece va fi tot mai bine.

EL.Cu vârsta, iluziile încep să dispară. Pentru mine, de exemplu, înainte cariera era cel mai

important lucru. Cariera și succesul. Acum am înțeles că toate astea-s sunt deșertăciune.

EA. Și după părerea ta, care-i cel mai important lucru în viață?

EL. O familie fericită. Și exact asta n-am reușit să fac. Dacă ar fi să iau viața de la capăt...

EA...Noi doi am face mult mai puține prostii.

EL. Din fericire, am reușit să corectăm măcar câte ceva. *(Îi pune o mână pe umăr)* Mă bucur că acum e totul bine între noi.

CONDUCTORUL.«Cimitirul»! Următoarea stație – «Azilul de bătrâni».

EA iese. EL își pune o panglică neagră în piept. Autobuzul merge mai departe. EL devine meditativ...

EL. Uite că am rămas singur. Singur... Ne grăbim să trăim, ne grăbim să visăm, să năzuim, să sperăm... Și cu ce se termină totul? Unde ne grăbim, de fapt? Asta am visat oare? De ce nimeni nu ne-a spus că visele nu se împlinesc, că speranțele mor, iar spre ceea ce ne îndreptăm nu e deloc fericirea? Ce-am apucat eu să fac? Ce-am realizat? Viața îți poate oferi atâtea bucurii – razele soarelui îmbrățișând iarba, gustul zmeurei din pădure, norul care se mișcă lent pe cerul albastru... De ce n-am observat toate astea, iar dacă le-am observat, de ce n-am știut să le apreciem? De ce au fost atâtea certuri și atâtea conflicte, atâta ură și invidie? De ce propriii copii îți devin străini? De ce adolescentul vesel și optimist se transformă într-un bătrân năzuos și antipatic? De ce am făcut atâtea greșeli? Când anume și unde anume am comis greșeala cea mai mare? De ce înțelegi că ți-ai irosit viața doar la finalul ei? De ce când începi să meditezi apar atâtea "de ce-uri"? Și de ce până acum n-am avut timp pentru întrebări? Unde și când s-au dus anii? Tot timpul aveam impresia că totul e încă în față, că viața încă urmează să fie și brusc m-am trezit că totul e- n spate și că viața a trecut... Și uite că am rămas singur și nu pot răspunde la nicio întrebare...

(Tare.) Conductore, de ce autobuzul ăsta blestemat merge atât de repede? Unde ne grăbim? N-apuci să clipești și ajungi la următoarea stație. Spuneți- i șoferului să reducă viteza!!

CONDUCTORUL. Asta e imposibil.

EL. De ce?

CONDUCTORUL. Trebuie să respectăm orarul.

EL. Cine-i idiotul care a făcut acest orar?

CONDUCTORUL. Nu știu. Treaba mea e să anunț stațiile și să am grijă să fie ordine.

EL. Atunci deschideți ușa! Eu vreau să ies!

CONDUCTORUL. E interzis. V-am explicat deja asta...

EL. Ce-nseamnă «interzis»? Cine interzice? Eu cer să mi se deschidă ușa! Chiar acum!

Imediat! Vreau să iau alt autobuz! (*Încearcă să iasă*)

CONDUCTORUL. De ce sunteți nemulțumit? Oare nu dumneavoastră ați ales traseul ăsta?

EL. Eu n-am ales nimic! Eu pur și simplu am intrat și am plecat.

CONDUCTORUL. Păi, mergeți mai departe. (*Poruncitor*) Ocupați-vă locul !

EL, nemulțumit, se așează la locul lui. Pauză lungă. Autobuzul se clatină. EL cască.

EL. (*Conductorului*) Ce plictisitor e aici. Dumneavoastră nu v-ați săturat să stați mereu aici?

CONDUCTORUL. Asta mi-e meseria.

EL. Și demult lucrați aici?

CONDUCTORUL. Demult.

EL. Iar eu, parcă adineaori am intrat în autobuz și deja am parcurs atâta... Ce repede trece timpul!

CONDUCTORUL. Cine v-a spus asta? Timpul stă, noi ne trecem.

EL. (*Somnoros*) Da, tot ce e posibil...

Autobuzul continuă să meargă. EL treptat adoarme.

CONDUCTORUL. «Azilul de bătrâni».

Intră EA.

Următoarea stație... (*Uitându-se la EL, Conductorul se adresează șoferului invizibil.*) Așteaptă o secundă. (*Iese și se-ntoarce cu un scaun cu rotile, apoi îl scutură pe EL de umăr*) Cetățene, vă rog să vă mutați aici.

EL. Poftim?

CONDUCTORUL. (*Strigându-i la ureche*) Mutați-vă în scaunul ăsta!

EL. Cum?

CONDUCTORUL. Treceți în scaun!

EL. De ce?

EA.Așa o să vă fie mult mai comod.. (*Conducătorului*) Ajutați-mă, vă rog. (*Îl mută împreună în scaun*) Mulțumesc.

CONDUCTORUL.(*Șoferului*) Să mergem.

Autobuzul pleacă. EL stă inert în scaun.

EA.(*Se apropie de EL cu o farfurie și o lingură.*) Acum o să mâncăm.

EL.(*Trezindu-se*) Ce?

EA.Mâncarea!

EL.Nu vreau.

EA.Trebuie. Altminteri n-o să aveți puteri deloc. (*Îi pune o babețică*)

EL.Nu vreau.

EA.Haideți să mâncăm. Azi avem un terci foarte gustos.

EA Îl hrănește cu lingura. Uneori El se împotrivește, întorcând capul, dar EA cu mișcări foarte precise, aproape cu de-a sila îi bagă mâncarea în gură. După ce termină, îi șterge gura și-i scoate babețica...

Gata. Acum puteți ațipi un pic.

EL.Nu vreau să dorm. Trebuie să vină fiică-mea...

EA.Care fiică?

EL.Ce înseamnă «care fiică»? Fiica mea.

EA.Aha. Păi, da. Dacă o să vină, o să vă trezesc.

EL.Va veni neapărat. De obicei, ne întâlnim după antrenamentul ei.

EA.Da, cu siguranță. Dar deocamdată încercați să ațipiți.

EL.Mai întâi trebuie să merg să-i cumpăr înghețată. (*Încearcă să se ridice*)

EA.(*Îl așează la loc și-i închide centura*) Stați jos.

EL.Lăsați-mă!

EA.Stați aici liniștit.

EL.Cum îndrăzniți să vă purtați atât de urât cu mine?

EA.Eu mă port normal.

EL.Știți cine sunt eu?

EA.Știu.

EL.Eu am o funcție mare la bancă.

EA.Mi-ați mai spus.

EL.Doar un deget să mișc și veți fi dată afară.

EA.Trebuie să vă liniștiți. (*Îi dă medicamentul*) Luați pastila asta.

EL. (*Îi dă peste mână*) Nu vreau.

EA.Dacă nu vreți, asta e. (*Scoate o siringă și se pregătește să-i facă injecția*)

EL.Cât e ceasul?

EA.E vremea de culcare.

EL.Nu, eu trebuie să mă scol. Trebuie să merg la serviciu. Soare, știi că nu pot să întârzii.

EA.Știu.

EL.Dar mai întâi ar trebui să mă bărbieresc. Dă-mi te rog lama, e pe măsuța mea. (*Privește în jur*) Dar unde e măsuța? De ce n-o văd?

EA. (*Cu siringa în mână*) Pentru că nu sunteți acasă...

EL.Nu-s acasă?

EA îi face injecția. EL tresare.

Ce-a fost asta?

EA.Nimic deosebit. O mică injecție.

EL. (*Se uită în jur*) Da, acum mi-am amintit. Nu-s acasă. Eu demult nu mai sunt acasă.

EA.Cum vă simțiți?

EL.Bine. Doar că am obosit foarte tare.

EA.De aia trebuie să vă odihniți.

EL.Da, trebuie să mă odihnesc.

EL se lasă pe spate și închide ochii. EA iese cu căruciorul.

CONDUCTORUL.«Crematoriul»! Ultima stație! Autobuzul nu circulă mai departe.

Dacă sunt cumva pasageri în autobuz, ei rămân nemișcați. Bătrânul moșăie. Conducătorul vorbește mai tare.

«Crematoriul»!

Tăcere. Conducătorul se apropie de Bătrân și-l bate ușurel pe umăr. Acesta se trezește, dar nu-și revine imediat.

BĂTRÂNUL.Cum? Ce e?

CONDUCTORUL. Trebuie să ieșiți.

BĂTRÂNUL. Ce stație e?

CONDUCTORUL. Crematoriul.

BĂTRÂNUL. Asta nu e stația mea.

CONDUCTORUL. Ba da.

BĂTRÂNUL. Cum?

CONDUCTORUL. (*Îi strigă la ureche*) Trebuie să ieșiți!

BĂTRÂNUL. Eu merg mai departe.

CONDUCTORUL. Autobuzul nu merge mai departe.

BĂTRÂNUL. De ce?

CONDUCTORUL. E stația finală. Vă rog să ieșiți.

BĂTRÂNUL. Dar de ce nimeni nu iese?

CONDUCTORUL. Pentru ei stația finală va fi mai târziu.

BĂTRÂNUL. Eu am greșit autobuzul. Trebuia să mă preveniți, să-mi spuneți unde merge...

CONDUCTORUL. Toți știu care e stația lor finală.

BĂTRÂNUL. Eu voi rămâne în autobuz și voi merge cu el înapoi.

CONDUCTORUL. V-am mai spus că el nu merge înapoi...

BĂTRÂNUL. Atunci, o să merg înainte.

CONDUCTORUL. Nici înainte nu merge. Ieșiți.

BĂTRÂNUL. Dar eu nu vreau!

CONDUCTORUL tace.

(aproape plângând) Vă roooog!

Conductorul tace, iar Bătrânul înțelege că trebuie să iasă. Își ia bastonul și se-ndreaptă spre ieșire. La ușă se oprește se uită implorator la Conductor...

Păi dacă autobuzul nu merge mai departe, n-aș putea să stau pur și simplu în el?

Conductorul neagă. Bătrânul iese.

CONDUCTORUL. Următoarea stație – «Grădinița»!

Bătrânul revine.

BĂTRÂNUL. Ați spus că e stația finală!

CONDUCTORUL. Da, așa am spus...

BĂTRÂNUL. Iar acum ați anunțat Următoarea stație – «Grădinița»!

CONDUCTORUL. Nu pentru dumneavoastră am anunțat. Pentru dumneavoastră stația finală e aici.

BĂTRÂNUL. Nu, nu vreau. Vreau să merg mai departe. Lăsați-mă să intru! Lăsați-mă să intru!

CONDUCTORUL. Nu stricați ușa. Țsta nu e traseul dumneavoastră. (*Șoferului invizibil*) Să mergem. Nu putem încălca orarul.

Autobuzul dispare. Bătrânul rămâne singur într-o rază de lumină. Raza se stinge încet...

SFÂRȘIT